

EGY FÉLÍV PAPÍR

Az utolsó bútorszállító kocsis elindult. A bérlő, egy fiatal-ember, kalapján gyászszalag, még egyszer körüljárta a lakást, hogy megnézzé, nem felejtkezett-e meg valamiről. Nem, semmit nem felejtett el, abszolút semmit; úgy ment ki a folyosóra, hogy szilárdan elhatározta, nem gondol többé arra, amit ebben a lakásban élt át. De... de a folyosón a telefon mellett a falra volt szegezve egy fél ív papír, különböző kézírásokkal teleírva, néhol tintával, tisztán és olvashatóan, máshol fekete vagy piros ceruzával odavetve. És rajta volt az egész szép történet, ami a két év alatt lejátszódott. Minden, amit el akart felejteni; egy darab-emberélet fél ív papíron. Kezébe vette: élénk sárga géppapír. A kandallóra tette az ebédlőben, és fölémelt. Kezdte olvasni. Legfelül állt a neve: Alice, a legszebb név, amit akkor ismert; hiszen a menyasszonya neve volt. És a telefon - 1511. Mint egy zsolnárszám. Alatta következett: a bank. Ott dolgozott; a szent munka, amely kenyeret, otthont és feleséget ajándékozott neki. De a számot mégis áthúzták. A bank csődbe jutott, de neki sikerült "átmentenie" magát egy másik bankhoz; rövid, de mindenesetre nagy nyugtalanságban eltöltött idő után. Azután ez állt rajta: Virágüzlet és bérkocsi. Az eljegyzés; zsebe tele volt pénzzel. Majd: bútorüzlet, lakberendezés. Szállítócég: beköltöznek. Az operaház pénztára: 5055. Fiatal házasságok és vasárnaponként az operába járnak. Legszebb óráik, amikor ott ülnek a csendben, és átadják magukat a szépség és harmónia függönyön túli álmvilágának. Emitt egy férfinév következik, áthúzva. Egy barátjuk, aki eljutott egy bizonyos társadalmi fokra, de szerencsésjét nem tudta megtartani és elbukott, menthetetlenül; el kellett utaznia messzire. Most úgy látszik, valami új lépett be a házastársak életébe. Női kéz írása; ceruzával: az asszony. Milyen asszony? Igen, az, a nagy-kabátos, résztvevő arcú, aki olyan halkán jár és sosem az ebéd -

lőn keresztül, hanem a folyosón megy a hálószobába.

Alatta: Dr. L.

Először jelenik meg rokonnak a neve. Ez áll ott: mama. Anyósa, aki diszkréten visszahúzódott, hogy ne zavarja az újházasokat; de most, a szükség óráiban idehívják, és ő örömmel jön, mert szükség van rá.

Majd nagy összevisszaság, késsel és pirossal: a munkaközvetítő iroda. Felmondott a bejárónő: újat kell keresni. - Gyógyszertár. - Sötétedik! Tejcsarnok. Itt tejet rendelnek, pasztörtejet. Hentes stb. A háztartásról telefonon keresztül kezdenek gondoskodni. Hiszen a háziasszony nincs a helyén. Nincs; mert ágyban fekszik. Azt, ami most következik, nem tudta a férfi elolvasni. Mintha fuldokolna, minden elsötétült a szeme előtt. De mégis ott állt: Temetkezési Vállalat. Ez éppen eleget mond. - Egy nagy és egy kicsi. Mármint koporsó.

Ezután már semmi sem állt a sárga papíron.

De a férfi ajkához emelte, és betette a tárcájába. Két perc alatt átélte életének két évét. Már nem görnyedt meg, amikor kilépett. Ellenkezőleg. Felszegte fejét: boldog, büszke ember. Mert érezte, hogy abban volt része, ami a legszebb. Amit nagyon sokan - sze - gények! - nem is ismernek.

Á R U S E R I K A